

Arrest

nr. 83 659 van 25 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, met name de versnelde behandeling van de op 1 juni 2012 per aangetekend schrijven ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring, gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij kennisgegeven op 5 mei 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 juni 2012 om 09.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de advocaat H. VAN NIJVERSEEL die loco advocaat J. KEMPINAIRE, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 februari 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende op 14 februari 2006 een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 september 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 april 2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het annulatieberoep bij de Raad van State tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van 24 november 2010 (RvS 24 november 2010, nr. 209 125).

1.4. Verzoeker diende op 7 mei 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.5. Op 14 april 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 11 juli 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.7. Op 23 juli 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.8. Op 22 september 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 3 november 2008 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.10. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 december 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 30 maart 2009 (RvV 30 maart 2009, nr. 25 404). Bij beschikking van 9 juni 2009 werd het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar verklaard (RvS 9 juni 2009, nr. 4 535 (c)).

1.11. Op 28 april 2009 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.12. Op 1 maart 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een BIVR 'tijdelijk verblijf'.

1.13. Op 17 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (zie punt 1.5 en 1.7) ongegrond werd verklaard.

1.14. Op 4 april 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 5 mei 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde (...) geboren te Kaboel op (...), onderdaan van Afghanistan, verblijvende te (...)

- gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006. Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB (...)) geldig van 02/03/2011 tot 02/03/2012 als arbeider voor rekening van N.(...) BVBA die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd.07/10/2009 (BS.14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd.01/03/2011 werden opgenomen:

“Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient verzoeker volgende documenten

voor te leggen

- 1. Een nieuwe arbeidskaart B*
- 2. Een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling*
- 3. Een recent arbeidscontract*

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.”

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe arbeidskaart B kan voorleggen. Uit dimona nazicht op 04/04/2012 blijkt overigens dat hij niet meer effectief is tewerkgesteld sinds 21/12/2011. Hiermee komt hij niet tegemoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Overwegende dat volgens art.13§3, tweede lid van de wet - de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een bevel om het grondgebied te verlaten, kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven “indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden”

Wordt besloten om aan hem:

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, het bevel te geven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slowakije, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen de dertig dagen.”

1.14. Op 11 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

2. Over het voorwerp van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in de aanhef van zijn verzoekschrift “dat de Raad (...) alle nodige maatregelen zou bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, en meer bepaald de vordering tot schorsing van 31.05.2012, hierna genoemd, zo snel mogelijk te behandelen, minstens de schorsing te bevelen van de navolgende beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 11.6.2012, inhoudende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde”.

2.2. Blijkens haar nota met opmerkingen is de verwerende partij van mening dat zowel de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 april 2012 (zie punt 1.13) als de beslissing van 11 juni 2012 (zie punt 1.14) het voorwerp uitmaken van onderhavige procedure.

2.3. De Raad stelt vast dat er op heden geen vordering tot schorsing hangend is tegen de in punt 1.14 vermelde beslissing van 11 juni 2012, zodat deze beslissing onmogelijk het voorwerp kan uitmaken van de huidige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen.

2.4. Ter terechtzitting verduidelijkt de raadvrouw van verzoeker dat in tegenstelling tot wat de bijlagen bij het verzoekschrift doen vermoeden, het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 april 2012 (zie punt 1.13) wel degelijk het voorwerp uitmaakt van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen. Tegen deze beslissing werd immers op 1 juni 2012 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingesteld waarvan de versnelde behandeling kan worden gevorderd.

Het in punt 1.13 vermelde bevel om het grondgebied te verlaten vormt het voorwerp van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen.

3. Het van rechtswege schorsend effect van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingen wet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de

schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

3.4. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker werd sedert 11 juni 2012 van zijn vrijheid beroofd. Blijkens de gegevens uit het faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken van 22 juni 2012 werd de gedwongen terugleiding van verzoeker op 23 juni 2012 om 11.05 u in het vooruitzicht gesteld. De eventuele gedwongen tenuitvoerlegging werd door toedoen van het hierboven weergegeven artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet alvast van rechtswege geschorst tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad.

4. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

4.1.1. Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot het bevel van voorlopige maatregelen en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn. Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het

verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.1.2. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker na een theoretische uiteenzetting over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende omtrent de dringendheid van zijn verzoek tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen:

"(...) In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Bovendien staat het nu al vast dat verzoeker met een vlucht van 23 juni om 11.05 vanuit Zaventem zal vertrekken naar FRANKFURT, vandaar naar DUBAI en vandaar naar KABOEL!!! Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan."

4.1.3. Het uiterst dringend karakter wordt betwist door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen. De verwerende partij licht dit in haar nota als volgt toe:

"De verwerende partij laat gelden dat dient te worden vastgesteld dat verzoeker 11 dagen gewacht nadat hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (...) alvorens dringende en voorlopige maatregelen te verzoeken aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (...) De verwerende partij laat gelden dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel ten aanzien van verzoeker reeds imminent sinds het bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde op 11.06.2012 aan verzoeker werd betekend. Sinds zijn opsluiting kan verzoeker immers te allen tijde gerepatriëerd worden. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet de vereiste diligentie aan de hand heeft gelegd, door eerst tien dagen te wachten alvorens een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (met name op 21.06.2012) en bovendien slechts een dag later om voorlopige maatregelen te verzoeken. (...)."

4.1.4. Een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Een beroep op de procedure bij hoogdringendheid staat slechts open voor een verzoeker die diligent handelt, wat betekent dat de vordering zo snel mogelijk na de kennisneming van de bestreden beslissing – wat een beoordeling vergt van de concrete omstandigheden van de zaak – wordt ingediend (cf. RvS 24 mei 2004, nr. 131 617).

4.1.5. De Raad merkt op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een verwijzing naar de tenuitvoerlegging die voorzien was op 23 juni 2012 (zie punt 3.5) maar niet verheldert om welke reden hij, nadat hij reeds op 11 juni 2012 van zijn vrijheid werd beroofd, nog tot 22 juni 2012 heeft gewacht alvorens via een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling vordert van zijn op 1 juni 2012 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging. Uit deze uiteenzetting kan niet worden afgeleid dat verzoeker te dezen diligent is opgetreden. Ter terechtzitting zet de raadvrouw van verzoeker uiteen dat er een aantal praktische problemen zijn gerezen bij de overdracht van het dossier van een vorige advocaat, waardoor zij niet op de hoogte was van de reeds ingediende vordering tot schorsing en onderhavige procedure slechts op 22 juni 2012 heeft kunnen inleiden.

4.1.6. Het bestaan van een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt mede afgemeten aan de haast die de verzoekende partij zelf betoont bij het instellen van haar vordering. De noodzaak om na de

kennisname van de griefhoudende beslissing met passende voortvarendheid de vordering bij de Raad in te leiden is inherent aan het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure. Diligent optreden is een gegeven dat bijgevolg vervat is in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid en is een dwingende vereiste die moet zijn vervuld opdat de Raad een verzoekende partij mag toelaten tot de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. In casu houdt het lange tijdsverloop tussen het moment waarop de tenuitvoerlegging van de bestreden akte imminent wordt, namelijk de vasthouding van verzoeker op 11 juni 2010², en het instellen van de vordering de negatie in van de uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. RvS 6 oktober 2009, nr. 196 667). Verzoeker heeft zijn hangende vordering tot schorsing slechts 'geactiveerd' op 22 juni 2012, nadat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 juni 2012 werd afgewezen (RvV 22 juni 2012, nr. 83 510). Het dralen van verzoeker wordt door zijn raadvrouw ter terechtzitting toegeschreven aan de communicatie tussen zijn vorige en zijn huidige advocaat. De uitermate hoge graad van urgentie die thans aan de zaak wordt toegeschreven, doordat de geplande tenuitvoerlegging de dag na de indiening van de vordering voorzien is, valt niet te verzoenen met het manifest gebrek aan alertheid in hoofde van de verzoekende partij (RvS 28 december 2011, nr. 217 075).

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg niet voldaan.

Vermits niet voldaan is aan de voorwaarden van de uiterst dringende noodzakelijkheid, is de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen niet ontvankelijk en dient de gevraagde versnelde behandeling van de op 1 juni 2012 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging te worden verworpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen is niet ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. E. VANDERSCHOMMEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

F. TAMBORIJN